

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. L. N.**, narozený X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem náměstí X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2018, č. j. OAM-277/ZA-ZA11-HA08-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

2. Napadené rozhodnutí žalobce napadá v celém rozsahu jeho výroku. Žalobce namítá, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, jelikož žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a též § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce namítá, že sám žalovaný zpochybňuje, že se žalobce může do vlasti bez potíží vrátit. Žalobci totiž hrozí nebezpečí, že bude mít ve vlasti problémy v návaznosti na s ním vedené trestní řízení a odsouzení v České republice. Žalovaný sice tvrdí, že vycházel z jím vyjmenovaných zdrojů, nicméně odůvodnění opírá jen o ty, které se týkají trestní věci žalobce. Návrat do vlasti zničí žalobcům veřejný i soukromý život, neboť tím utrpí celá jeho rodina včetně dětí, což žalovaný nehodnotil. Důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu toliko v podobě legalizace dalšího pobytu žalobce na území České republiky je zjednodušující, přitom bylo na žalovaném, aby zjistil, jaké relevantní důvody žalobce k podání žádosti vedly. Žalobce upozorňuje, že organizace pomáhající s integrací ve Vietnamu jsou zkorumpované a že všechny vietnamské bezpečnostní složky i politická moc jsou pod vlivem komunistické strany. Ve vlasti žalobce dochází k potlačování svobody slova, tisku, shromažďování i náboženství. Žalobce žalovanému nadto vytýká, že se nevypořádal s pojmy *vážný zločin* a *zvlášť závažný zločin* v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál, z toho zejména na protokol o pohovoru a rozsudky v trestní věci žalobce. Žalovaný věc posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání napadeného rozhodnutí. Dostatečně posoudil důvody i pro udělení humanitárního azylu, které je otázkou správního uvážení. Důvody doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný nezkoumal, neboť dospěl k závěru, že se ve věci uplatní vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že toliko žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je pak rozloženo mezi žadatele a správní orgán, který ovšem zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi. Jelikož žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území České republiky, jeví se jako hlavní důvod podání žádosti legalizace žalobcova dalšího pobytu na území České republiky, k čemuž však institut azylu neslouží. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby, k čemuž na žádost žalobce nařídil jednání. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
5. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny

výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 27. 3. 2018, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, procedurální směrnice a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 27. 3. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 4. 2018 žalobce poskytl údaje k žádosti, přičemž uvedl, že pochází z Vietnamské socialistické republiky, je buddhista a nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a má dvě děti, které žijí v České republice. Do České republiky přicestoval v roce 2000, předtím zde byl již od roku 1992. V České republice žijí také jeho rodiče, sestra s českým občanstvím a přítelkyně, se kterou se chystá oženit. Ve vlasti by neměl kde bydlet a obává se, že by ho odsoudili kvůli tomu, že měl v České republice problémy s drogami.
7. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob bylo zjištěno, že žalobce byl v České republice dvakrát odsouzen, a to za trestný čin porušení práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, a dále za trestné činy nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu a ohrožení pod vlivem návykové látky. Za první z uvedených trestných činů byl ve věci sp. zn. 7 T 24/2008 dne 30. 4. 2008 odsouzen Okresním soudem v C. k trestu odnětí svobody na 11 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Dne 30. 12. 2010 se žalobce osvědčil. Podruhé byl odsouzen ve věci sp. zn. 1 T 19/2013 dne 25. 3. 2013 Okresním soudem v P. (ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 21. 5. 2013, sp. zn. 10 To 178/2013) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 48 měsíců a nadto byl mu uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dne 27. 3. 2015 byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn za současného vyslovení dohledu.
8. Žalobce při pohovoru dne 3. 4. 2018 uvedl údaje o své přítelkyni, se kterou plánují sňatek. Matkou jeho dětí je jeho bývalá přítelkyně, která je má od září 2017 ve své péči. Předtím žily děti u rodičů žalobce, proto se s nimi stále stýkal. Nyní je vídá nejméně jednou za dva týdny. Žalobce by ztratil děti, rodinu i práci, pokud by se musel vrátit do vlasti. Žalobce byl v České republice odsouzen za distribuci a prodej drog, v současnosti ale problémy s drogami nemá. Žalobce neví, kde by ve Vietnamu pracoval a jak by snášel, že tam není demokracie (zejména že nemůže vyjádřit svůj názor). Žalobce se obává, že by se na něho ve vlasti koukali lidé jinak za situace, kdy by věděli, že měl problémy s drogami (tamní policejní orgány by to zajisté zjistily). Nemohl by z toho důvodu najít práci a neměl by klid od státních orgánů (policie by například mohla kdykoli přijít na prohlídku jeho bytu). Ví o některých takových případech, konkrétně od kamaráda, který byl rovněž v České republice odsouzen za drogy a byl vyhoštěn.
9. Ve Vietnamu byl žalobce naposledy na návštěvě v roce 2000, s příbuznými se nestýká, zemi nezná. V České republice je od roku 1992, tj. od jeho 9 let, na základě sloučení s rodinou, poté zde měl povolení k pobytu na základě podnikání. Pobyt mu byl

prodloužen do roku 2027, nicméně následně zrušen pro uložení trestu odnětí svobody převyšující 3 roky – proti tomuto rozhodnutí podal žalobu (*pozn. soudu: předmětná žaloba je vedena také u zdejšího soudu pod sp. zn. 43 A 56/2018*). Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podává až poslední den platnosti výjezdního příkazu, neboť si potřeboval zařídit záležitosti ohledně práce a rodiny.

10. Součástí správního spisu jsou zprávy Probační a mediační služby o průběhu dohledu ze dne 14. 3. 2017, 18. 9. 2017 a dne 7. 3. 2018, rodné listy dvou žalobcových dcer narozených v České republice, v nichž je žalobce uveden jako otec, a dále rozsudek Okresního soudu v P. ze dne 25. 3. 2013, č. j. 1 T 19/2013-518, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2013, č. j. 10 To 178/2013-539. Pro posouzení situace v zemi původu je součástí správního spisu Informace MZV ČR ze dne 13. 2. 2018, č. j. 91747/2018-LPTP – Vietnam – Možnost dvojího trestního stíhání / odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada *ne bis in idem*, tresty za výrobu a distribuci drog; Výroční zpráva EU o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 ze dne 16. 10. 2017 – Vietnam; Informace OAMP ze dne 10. 11. 2017 – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi; Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2017 – Údaje o zemi Vietnam; Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 – Vietnam; Výroční zpráva Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam; Zpráva Freedom House z ledna 2017 – Svoboda ve světě 2017 – Vietnam. Dne 30. 4. 2018 se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, nenavrhl jejich doplnění a krátce se k nim vyjádřil pouze tak, že zprávy neobsahují pravdivé informace (blíže se vyjádřit nechtěl, neboť je stále v podmíněném trestu a neví, jak by na to pohlíželi ve Vietnamu).
11. Napadené rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku, bylo vydáno dne 14. 9. 2018 a žalobce si jej osobně převzal dne 5. 10. 2018. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce opustil vlast jako devítileté dítě, přitom do té doby ani v roce 2000 neměl ve Vietnamu žádné potíže. K obavám žalobce z opětovného trestního postihu za drogovou trestnou činnost spáchanou v České republice a přístupu ze strany vietnamských státních orgánů žalovaný rozsáhle citoval z Informace MZV ČR ze dne 13. 2. 2018, č. j. 91747/2018-LPTP, a konstatoval, že se ve věci žalobce nejedná o situaci, kdy by žalobce před jeho pobytem v zahraničí spáchal trestné činy ve Vietnamu, že nelze v jeho v případě hovořit o porušení principu nenavrácení (*non refoulement*), a že tamní úřady by na žalobce pohlížely jako na osobu bezúhonnou. Obavy žalobce v této souvislosti nelze považovat za hrozící pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod. Trestní minulost žalobce však nekoresponduje s tvrzením žalobce o integraci do české společnosti. Žalovaný dále uvedl, že se jeví, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu obzvláště z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky, neboť přišel o pobytové povolení vlastní vinou (v důsledku trestné činnosti) a v České republice by chtěl i nadále setrvat. Ani rodinné vazby v České republice však nejsou azylově relevantní a právo žalobce na společný život s rodinou neudělením mezinárodní ochrany nebude popřeno. Žalovaný zdůraznil, že k legalizaci pobytu řízení o udělení mezinárodní ochrany neslouží a že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Předpokládané ekonomické potíže v zemi původu nejsou samostatným důvodem pro udělení azylu, žalobce by mohl využít pomoc Mezinárodní organizace pro migraci. Žalobcova povinnost ohlašovat se u probační služby rovněž není azylově relevantní. Na základě uvedeného proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že u žalobce nejsou dány ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Po zhodnocení

žalobcovy životní situace žalovaný neshledal případ žalobce zvláštního zřetele hodným, jak vyžaduje § 14 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále konstatoval, že žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to s ohledem na povahu trestné činnosti, její rozsah a společenskou škodlivost. Žalovaný tak shledal, že žalobci nelze udělit (ani) doplňkovou ochranu.

Posouzení žaloby soudem

12. Žalobce předně namítá, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, jelikož žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.
13. Toto konstatování žalobce doprovází prakticky pouze parafrází obsahu těchto ustanovení s tím, že tato pravidla nebyla dodržena. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
14. Žalobce dále namítá, že žalovaný sice tvrdil, že vycházel z jím vyjmenovaných zdrojů (viz str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí), nicméně napadené rozhodnutí opřel jen o ty, které se týkají trestní věci žalobce, a z ostatních téměř nic nepoužil.
15. K tomu soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů (srov. jejich výčet pod bodem 10 odůvodnění tohoto rozsudku), které jsou součástí správního spisu, což ostatně žalobce nepopírá. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, neboť ohledně stavu věci nepanovaly pochybnosti a skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany žalovaného byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, je určité, odůvodněné a odpovídá okolnostem případu. Žalobce ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině a jako takovou ji soud pokládá za nedůvodnou.

16. Žalobce dále namítá, že bylo na žalovaném, aby zjistil, jaké všechny (konkrétní) okolnosti a důvody žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly. Neuváděl-li žalobce podle žalovaného dostatečně relevantní důvody, neznamená to, že takové neexistují. Důvod podání žádosti toliko v podobě legalizace dalšího pobytu žalobce na území České republiky je zjednodušující, a svědčí o nepochopení ze strany žalovaného.
17. K této námitce nutno konstatovat, že břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně stíhá (primárně) žadatele, tj. žalobce, a nikoli žalovaného, jak žalobce argumentoval. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63: „Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat. [...] V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“ Na druhou stranu je třeba přisvědčit, že jistá procesní aktivita je požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat. Takové své povinnosti však žalovaný dostal (k tomu viz protokol o pohovoru dne 3. 4. 2018), žalobní námitka je proto nedůvodná.
18. Žalobce zejména namítá, že mu hrozí nebezpečí, že bude mít ve vlasti problémy v návaznosti na s ním v minulosti vedené trestní řízení a odsouzení v České republice. Ostatně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neustále zmiňoval trestní řízení týkající se žalobce, což svědčí o tom, kam směřovaly (i) jeho úvahy. Současně tím sám žalovaný zpochybnil, že se žalobce může do vlasti bez potíží vrátit. Žalobcovy obavy žalovaný bagatelizuje a uvádí tvrzení vyvržená z jednotlivých zdrojů bez všech souvislostí. Například konstatování žalovaného, že: „Možnost ZU sledovat přístup uplatňovaný místními orgány vůči osobám, které se vrátily po výkonu trestu odnětí svobody ze zahraničí, je velmi limitovaná“, je právě dokladem toho, že žalobce ve skutečnosti je v nebezpečí, že s ním bude ve vlasti zacházeno podstatně hůře a jinak, než je obvyklé v demokratickém a právním státě, kde je zaručeno právo nebyť odsouzen za tutéž věc dvakrát.
19. Soud shrnuje, že žalovaný si k tomuto posouzení vyžádal zprávu od Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13. 2. 2018, č. j. 91747/2018-LPTP, zpracovanou zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji. Žalovaný na základě sdělených informací zjistil, že vietnamský občan může být ve Vietnamu stíhán za trestný čin spáchaný v zahraničí, vietnamský trestní zákoník ani judikatura však výslovně neuvádí případ, kdy by pro trestný čin již byl občan v zahraničí odsouzen. Odsouzení v zahraničí místní justice respektuje, ačkoli jde o nepsané pravidlo. Zásada *ne bis in idem* je tak i přes její absenci ve vietnamském trestním zákoníku v praxi uplatňována. Může vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, v případě České republiky však nemožnost trestního řízení ve stejné věci smlouvou o právní pomoci s Vietnamskou socialistickou republikou upravena není. Z dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. K postavení osob, které se do Vietnamu vrátily po výkonu trestu odnětí svobody v zahraničí, žalovaný zjistil, že nejsou známy případy, kdy by tyto osoby byly vystaveny perzekucím. Vykonaný trest v zahraničí se do vietnamského rejstříku trestů nezapisuje, a na osobu se tak hledí jako na bezúhonnou. Žalovaný uvedené informace v napadeném

rozhodnutí (srov. jeho str. 4 až 6 odůvodnění) posoudil a neshledal v případě žalobce žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by mohlo žalobci hrozit pronásledování.

20. Žalobce své obavy z možného nebezpečí v souvislosti s ním v minulosti vedeným trestním řízením a odsouzením v České republice formuluje opět toliko v obecné rovině. Na přímý dotaz žalovaného, zda zná nějaké konkrétní případy, kdy měl odsouzený v zahraničí po návratu do Vietnamu problémy, sice krátce popsal příběh jednoho svého známého (*pozn. soudu: žalobce uvedl, že státní orgány nenechají nikoho na pokoji a konkrétně jeho známého, který byl v České republice rovněž odsouzen za drogy a byl vyhoštěn, ve Vietnamu nikde nechtějí, je vystaven kontrolám, nemá svobodu a nemá možnost pracovat*), vyličené problémy s trestní minulostí však intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu nedosahují. Žalovaný oproti tomu, vycházející z podkladů, se kterými se žalobce seznámil a nezpochybňuje je, dospěl k závěru, že žalobce není v situaci, kdy by jej vietnamské státní orgány mohly trestně stíhat.
21. Nezbyvá sice než konstatovat, že obavy vyjádřené žalobcem není možné objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením nebo odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žalobce obává. V projednávané věci však žalobce vyjádřil pouze své domněnky, které nebyly založeny na existenci žádné ověřitelné situace. Z informací o zemi původu, které si žalovaný při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu cíleně vyžádal, nevyplyvá, že by tímto způsobem orgány činné v trestním řízení ve Vietnamu postupovaly. Pokud v průběhu správního ani soudního řízení žalobce neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu. Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti obavy občanů Vietnamské socialistické republiky z opětovného trestního stíhání po návratu do vlasti vyhodnotil jako liché (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016-28, či rozsudek ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28).
22. Žalobce dále namítá, že organizace pomáhající s integrací ve Vietnamu nejsou samozřejmou službou pro každého, jelikož jsou zkorumpované. Korupce je ve Vietnamu každodenní realitou, což v praxi znamená nečekané potíže s úředníky či policisty. Všechny vietnamské bezpečnostní složky jsou pod vlivem komunistické strany, domáhat se ve Vietnamu práv je velmi problematické. Žalobce dále popisuje situaci ve Vietnamu tak, že politickou moc má v rukou komunistická strana a v roce 2016 docházelo k potlačování svobody slova, tisku, sdružování, shromažďování a náboženství, existují i obavy o nezávislosti soudů. Organizace Freedom House řadí Vietnam podle míry svobody na 20. místo od konce, v indexu svobody tisku od Reportérů bez hranic se Vietnam umístil na 6. místě od konce hodnocení a organizace Human Rights Watch označuje situaci ve Vietnamu za katastrofální. Aktivistům upozorňujícím na lidská práva hrozí dokonce vězení a trest smrti. Za zdroje těchto informací žalobce označil čtyři webové odkazy.
23. K této žalobní námitce soud uvádí, že součástí správního spisu jsou též podklady k situaci ve Vietnamu z roku 2018 a 2017, které mapují celkovou situaci a její vývoj (srov. bod 11 tohoto odůvodnění a seznam uvedený na str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaný vycházel při svém rozhodování z takových informací o politické a bezpečnostní situaci, jakož i o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které lze s ohledem na datum

vydání napadeného rozhodnutí i s ohledem na azylový příběh žalobce považovat za dostatečné a též za aktuální (naproti tomu žalobce odkazuje na údaje z roku 2016). Jakkoli by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mohl a měl zabývat situací ve Vietnamu obšírněji (než jak učinil na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí), nemohl tento dílčí nedostatek ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, pro který by bylo v posuzovaném případě nutné napadené rozhodnutí zrušit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26).

24. Žalobce nadto namítá, že žalovaný takřka nezmiňuje, že návrat do vlasti zničí žalobcův veřejný i soukromý život, neboť tím utrpí celá jeho rodina včetně dětí. Žalobce nepokládá v tomto směru napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, žalovaný se měl i k tomuto vyjádřit a zhodnotit veškeré námitky žalobce. V napadeném rozhodnutí by nemělo chybět seriózní, vyvážené a spravedlivé zhodnocení všech aspektů žádosti o mezinárodní ochranu, nemělo by být věnováno toliko trestní minulosti žalobce. Žalovaný například sice vzal v potaz, že žalobce svou vlast v minulosti navštívil, neuvedl však, že mu v té době bylo teprve 17 let a v České republice žil již od jeho 9 let. Jen těžko tak žalobci mohlo být tehdy přičítáno něco k tíži. Žalobce je tak integrován do české společnosti a má zde vybudované zázemí. V případě žalobce tak nelze hovořit o návratu do Vietnamu a aktu spravedlivého správního uvážení, nýbrž o krutém odstranění osoby z teritoria. Žalovaný porušil § 14 a § 14a zákona o azylu, jelikož žalobce splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Ve vztahu k této žalobní námitce soud uvádí, že s tvrzeními žalobce nelze nikterak souhlasit, neboť otázku soukromého života žalobce žalovaný důkladně posoudil. Dospěl však k závěru, že rodinné vazby žalobce v České republice nejsou azylově relevantní a právo žalobce na společný život s jeho rodinou neudělením mezinárodní ochrany nebude popřeno (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by mu v zemi původu hrozilo jakékoliv pronásledování (tím méně z azylově relevantních důvodů) a ani žalovaný žádné azylově relevantní skutečnosti ve smyslu § 12 zákona o azylu nezjistil, a tudíž nemohl žalobci azyl podle tohoto ustanovení přiznat. Soud dále zdůrazňuje, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, lze jej udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele, a i v takových případech je přiznání humanitárního azylu věcí správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například situaci osob zvláště těžce postižených či zvláště těžce nemocných, nebo osob přicházejících z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Žalobce ani zde žádné konkrétní skutečnosti netvrdil a žalovanému nelze vytknout žádné pochybení ani v tomto ohledu, jelikož z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaný zabýval rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu (srov. str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí). Konečně, žalovaný se nemohl dopustit nesprávného posouzení důvodů doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jelikož důvody doplňkové ochrany žalovaný vůbec nezkoumal. Žalovaný totiž dospěl k tomu závěru, že se v případě žalobce uplatní vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (ke korektnosti tohoto postupu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119).

26. Žalobce pak právě v té souvislosti namítá, že se žalovaný nevypořádal s pojmy *vážný zločin* a *zvlášť závažný zločin* v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Konkrétně tyto pojmy Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, a v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2016-26 (*pozn. soudu: žalobce měl patrně na mysli rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26*). Nejvyšší správní soud postavil pojmosloví do jiné pozice, se kterou se měl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Obdobnými úvahami se však žalovaný dostatečně nezabýval, a nezajistil tak pro posouzení této otázky dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil § 2 odst. 4 ve spojení s § 3 správního řádu. Nadto žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
27. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
28. Pojem *vážný zločin* ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o azylu musí být vykládán v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k mezinárodní ochraně připisován v režimu Úmluvy o právním postavení uprchlíků (též známá jako Ženevská úmluva, vyhlášená pod č. 208/1993 Sb.), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Je třeba, aby žalovaný, vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva, posoudil závažnost činu (zločinu) ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, či též rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26, na které žalobce sám přílehlavě odkázal).
29. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz jeho str. 10 až 12) žalovaný k výkladu pojmu *vážný zločin* odkázal právě na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, a v něm citované judikatuře, s tím, že také uvedl, že je nezbytné pojem vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný shrnul, že byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v P. ze dne 25. 3. 2013, č. j. 1 T 19/2013-518, neboť odvolání žalobce bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2013, č. j. 10 To 178/2013-539. Žalobce byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let nepodmíněně (tj. na spodní hranici trestní sazby) za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (*pozn. soudu: žalobce byl shledán vinným dokonce z celkem 4 trestných činů*). Žalovaný zohlednil, že tento trestný čin je v trestním zákoníku definován jako úmyslný, nadto jde o *zvlášť závažný zločin* podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku (jelikož trestní sazba trestu odnětí svobody je určena v rozmezí 2 až 10 let), a žalobce jej spáchal ve značném rozsahu. Jednání žalobce naplnilo znak značného rozsahu, neboť žalobce distribuoval drogu pervitin (tj. tvrdou drogu) po více než 4 roky, jednalo se o nejméně 124 případů a žalobce tak získal částku nejméně 151 300 Kč. Předmětný trestný čin je považován za vysoce společensky škodlivý, jak vyplývá

i z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 7. 2015, č. j. 12 To 30/2015-2197. Drogová kriminalita je obecně závažná zejména pro svůj dopad na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog, užívání drog přitom patří k sociálně patologickým jevům s negativními důsledky pro společnost. Tato problematika je řešena též na mezinárodní úrovni a Organizace spojených národů taková kriminální jednání pokládá za extrémně nebezpečná. Žalobce se na tak závažné trestné činnosti aktivně podílel, a to ve značném rozsahu v úmyslu opatřit si tímto způsobem materiální prospěch. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutím trestního soudu ve věci žalobce je vázán, přitom žalobce není jen důvodně podezřelý ze spáchání (tohoto) vážného zločinu, nýbrž byl za jeho spáchání dokonce pravomocně odsouzen.

30. Takové odůvodnění považuje soud v posuzovaném případě za zcela dostačující, přičemž žalovaným vyložený pojem *vážný zločin* pokládá soud za eurokonformní i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný správně nevycházel pouze z (vnitrostátní) kvalifikace trestného činu podle trestního zákoníku (*zvlášť závažný zločin*), nýbrž odkázal též na mezinárodní dokumenty, které drogovou kriminalitu obecně kvalifikují (taktéž) jako závažná protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce vzal žalovaný v úvahu povahu a závažnost spáchaného činu, výši uloženého trestu i míru účasti žalobce na trestné činnosti (četnost případů). Vzal rovněž v potaz skutečnosti, že jednání žalobce bylo úmyslné, žalobce čin spáchal ve značném rozsahu a v úmyslu získat pro sebe materiální prospěch, který nadto skutečně získal. Žalovaný zohlednil též míru škodlivosti konkrétní psychotropní látky (drogy), přitom negativní dopad užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
31. Ke zbývajícimu obsahu žalobního bodu, jak popsán pod bodem 26 tohoto odůvodnění, soud uvádí, že jde toliko o obecnou žalobní argumentaci, se kterou se již soud vypořádal, a na tomto místě proto pro stručnost odkazuje na své odůvodnění pod bodem 15 a 16. Soud zejména podotýká, že žalobce sice žalovanému vytýká, že se nedostatečně zabýval jeho situací (konkrétně tvrdí, že se žalovaný dostatečně nezabýval „obdobnými úvahami“), neuvádí však zároveň žádné konkrétní okolnosti, které by například svědčily ve prospěch žalobce, a žalovaný by je pominul, ani jakými konkrétními úvahami se měl žalovaný zabývat, a nezabýval. Konkrétními okolnostmi žalobcem spáchaného trestného činu se přitom žalovaný podrobně zabýval, jak již uvedeno výše.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně